

ποιούς *artistes*, ἀλλὰ ποία καὶ πότε εἰδική, γενναία υποστήριξις τοῖς παρήχθη; Χορηγήσατε τὰ μέσα ἄφθονα διὰ τῆς ζωηρᾶς υποστηρίξεώς σας, κ. Πειραιεῖς, εἰς ἓνα τόσοον φιλότιμον θιασάρχην, οἷος εἶνε ὁ κ. Μπίστης, καὶ θέλετε ἰδῆ ἂν δύναται νὰ θαυματουργήσῃ ἢ ὄχι. Ἐνθαρρύνετε καὶ μὴ ἀπογοητεύετε διὰ τὴν μετὰ Χριστὸν προφητειῶν σας τὸν ἐπιχειρηματικώτατον κ. Καμπανάρην καὶ βλέπετε ἂν ᾔνε ἱκανὸς νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας τὰς θεατρικὰς σας ἀνάγκας.

Περὶ τοῦ Θεάτρου τούτου ὅπερ κεῖται ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας καὶ μεγαλοπρεπεστετέρας λεωφόρου «Σωκράτους» ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐκτίσθη διὰ *πρόχειρον*. Καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τούτου τὸ κρίνουσιν ὡς ἀτελές, βεβιασμένον, ἥμιστα ἀσφαλές κλπ. σὰς λέγομεν ὅτι εἴθε τοιαῦτα πρόχειρα ἐν τελειότητι θεάτρα νὰ εἶχον ὅχι μόνον αἱ δευτερεύουσαι πόλεις μας, ἀλλὰ . . . καὶ αὕτῃ ἡ πρωτεύουσα. Αἰσχος, μὰ τὴν κλασικὴν μας καλλιτεχνίαν, ἀναλογιζόμεθα διὰ τὴν πρωτεύουσαν τὴν στέρησιν ἐνὸς παρομοίου τουλάχιστον θεάτρου τοῦ Πειραικοῦ, ὅπερ ἔχει 56 θεωρεῖα εἰς τρεῖς σειράς, κομψότατα, πολυτελῆ, εὐπρεπέστατα. Πρὸς δὲ διακοσίας ὀγδοήκοντα ἀναπαυτικὰς θέσεις ἐν τῇ εὐρυχωρῇ πλατεῖα πρὸς τὸ βάθος τῆς ὁποίας καὶ κάτωθεν τῶν θεωρείων ὑπάρχει ἄκρετος χώρος ὡς γ'. θέσις δι' ἑκατὸν σχεδὸν ἄτομα. Φωτίζεται δι' 125 ἀεριοφῶτων, οἱ δὲ πρὸς τὰ θεωρεῖα διάδρομοι διὰ κηρίων, ἵνα μὴ ἐν πάσῃ ἀπενεκταῖα στιγμή, καθ' ἣν ἤθελε παραστῇ ἀνάγκη κατασβέσεως τοῦ φωταερίου, μείνωσιν σκοτεινοὶ καὶ οἱ διάδρομοι ἐξ οὗ τὰ σπουδαιότερα δυστυχήματα δύνανται νὰ ἐπακολουθήσωσιν. Οὐχ' ἤττον ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ὑπάρχει σωλὴν συγκοινωνῶν μετὰ τοῦ ὑδαγωγείου τῆς πόλεως ἑτοιμος νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀπέραντον λουτρῶνα τὸ θέατρον.

Ἐπεραρχούσης ὁμῶς νομιζόμεν καὶ τὰς εἰς μέγεθος πυλῶν φρουρίου 6 ἐξόδους τοῦ θεάτρου ὅπερ δύναται νὰ κενωθῇ ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, καὶ ἂν υποτεθῇ ὅτι ἅπαντες οἱ φιλοθεάμονες εἶχον τὰς ἐλεφαντικὰς διαστάσεις τοῦ Ἀσμοδαϊκοῦ Τσάλη. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ θ' ἀπαρτίζεται ἐκ 16 ἐκλεκτῶν ὀργάνων. Αἱ σκηναὶ εἰσὶ ὅλαι σχεδὸν καινουργεῖς ἐκτὸς ὀλιγίστων μεταχειρισμένων. Πρὸς τὴν εἴσοδον καὶ ὑπὸ εὐρὺ στέγασμα ὑπάρχει καφενεῖον τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντὴς ὑποσχεταὶ πολυτέλειαν καὶ τιμὰς ὑποφερτάς. Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἶνε 9 μέτρων, τὸ δὲ πλάτος 4 1/2. Τέλος τὸ θέατρον τοῦτο θεωρεῖται κατὰ τοὺς εἰδόμενους, τὸ δεύτερον ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὸ τῆς Ζακύνθου κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων συστημάτων διασκευήν. Ὁκταμελὲς ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκρίτων πολιτῶν καὶ ἐκ τῶν φιλοπαιωντέρων θέλει ἀναλάβει τὴν ἐφορείαν τοῦ θεάτρου ἐπιτηροῦσα ἐπὶ τῆς ἐν γένει κανονικῆς λειτουργίας αὐτοῦ. Ὁ θίασος ὡς προεῖπομεν ἀποτελεῖται ἐκ 18 περίπου προσώπων, ὧν τὸ τρίτον ἔσονται γυναῖκες. Ὁ θιασάρχης κ. Μπίστης ὑπὸσχεται τὸ δραματολόγιόν του νὰ ᾔνε τόσοον πλούσιον, ὅσον καὶ ἐκλεκτόν, διότι βᾶσις του εἶνε ἡ νέα σχολή, προτιθέμενος νὰ διδάξῃ ὅλους νέας ἔργα καὶ καθαρῶς τείνοντα εἰς τὴν διάπλασιν κοινωνικῶν ἡθῶν. Ἀναμένομεν λοιπὸν τοῦτο ὅπως τὸν κρίνωμεν εὐρύτερον ὡς καὶ τὴν ἐναρξίν τῶν παραστάσεων του τὰς ὁποίας θέλομεν παρακολουθῆσαι διὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς μικροὶ χρονογράφοι καὶ τῶν ὁποίων τὴν εὐδωσιν εὐχόμεθα πρὸς παγίωσιν ἐνὸς θεάτρου εἰς τόσοον πολυπληθῆ πόλιν, οἷος εἶνε ὁ Πειραιεὺς, καὶ ἱκανοποιήσιν τῶν μόχθων καὶ δαπανῶν τῶν ἀξίων παντὸς ἐπαίνου κ. κ. Μπίστη καὶ Καμπανάρη.

Τορὸς

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Ὁ Μ. ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς συζύγου του :
Ἐρταῖθα κεῖται ἡ γυνὴ μου. Πτωχὴ κερὰ Γιάννενα !
Εὖρες τέλος πάντων ἡσυχίαν, καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἀμήν.

* * * Ὁ πιλέμπορος Μ. ἐρωτᾷ τὸν δικηγόρον του :
— Τί γίνεται, ἀδελφὲ, ἡ ὑπόθεσίς μου ; Μήπως τὴν ἐλησμόνησες ;

Ὁ δικηγόρος εἰς ἀπάντησιν καταθέτει τὸν παλαιὸν πῖλον ὃν ἔφερον, ἀρπάζει νέον ἐκ τῆς συλλογῆς, τὸν θέτει ἐπὶ κεφαλῆς καὶ λέγει εἰς τὸν ἑμπορον :

— Τώρα μὴ σὲ μέλει, τὴν ὑπόθεσί σου τὴν ἔχω ἔς τὸ κεφάλι μου.

* * * Ἐν φύρδην μίγδην διὰ τὸν κ. Μανσόλαν χαρακτηριστικώτατον τῆς ἀκριβείας τῶν Ἀγγλων ταχυδρόμων :

Ἐπιστολὴ γραφεῖσα εἰς ἓνα δῆμον ἐδόθη εἰς τὸν ἀγροτικὸν ταχυδρομικὸν ἐπιστάτην διευθυνομένη εἰς πρόσωπον κατοικοῦν εἰς γειτονικὸν δῆμον ! Ἀλλὰ τὴν πρωτὰν ἐκείνην καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐγχειρισθῇ ἡ ἐπιστολὴ, ὁ πρὸς ὃν διευθύνετο προέβη εἰς τὴν μόνην σωστὴν πράξιν καθ' ὅλον τὸν βίον του : ἤγουν ἀπηγγονίσθη.

Ὁ ταχυδρόμος ἐδέχθη νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τῆς προελεύσεως.

Ἐπέγραψε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς :

— Ὁ πρὸς ὃν διευθύνετο ἀπηγγονίσθη παροῦσα διευθυνσίς του ἀγνωστος.

* * * Ἐπειδὴ ἡ κερὰ χολέρα ἀναφαίνεται πάλιν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καλὸν νὰ σὰς ἀφηγηθῶμεν ἐδῶ καὶ τὸ συναξάριον τῆς Μαύρης Κεραῖας, τῆς λεγομένης πανώλους.

Ὁδοιπὸρος ἑφιππος μετέβαινεν ἀπὸ Βηρυττόν εἰς Δαμασκόν. Σ' τὸν δρόμον του ἐπάνω ἤρε μιά παλαιογυναίκα, ἐλεεινὴν, ρακένδυτον, εἶδος ἐπαίτιδος, ἥτις μὲ ὕψος ἱκετευτικὸν τοῦ εἶπε : «Κ' ἐμένα τὴν κκομοῖρα ποῖος θὰ μὲ πάγῃ σ' τὴν Δαμασκὴ ;» Ὁ ὁδοιπὸρος τὴν ἐλέησε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ πίσου του, ἀπάνω σ' τ' ἄλογον. Σ' τὸν δρόμον πηγαίνωντας, τὴν ἐρωτᾷ : «Καὶ ποία εἶσαι τοῦ λόγου σου ;» — Εἴμαι ἡ μαύρη, παιδάκι μου, ἡ Πανοῦκλα. — «Τί ; ἐρωτᾷ μετὰ τρόμου ὁ ἀναβάτης.» — «Μὴν ταράττεις, ἔτσι κ' ἔτσι θὰ πάγω ἐγὼ ἐκεῖ. Κάνε μου μόνον τὴν χάρι, κ' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ κάμω τὴν ἀντίχαρι.» — «Ε! τότε νὰ κάμῃς ἐκεῖ ποῦ πᾶς νὰ μὴν πεθάνῃ κανένας.» — Αὐτὸ εἶνε ἀδίκαιον παιδί μου. Πές μου μόνον πόσους θέλεις νὰ πᾶω ; — Δὲν σοῦ φθάνουν ἐξήντα ; — Καλὰ, μοῦ φθάνουν. — Ἀλλ' ἂν δὲν φυλάξης τὸν λόγον σου ; τότε τί τιμωρία νὰ σοῦ κάνω ; — Θὰ μ' εὕρῃς τὸ βράδυ πίσου ἀπὸ τὸ δζαμί. — Ἐτσι πῆγανε σ' τὴν Δαμασκὴ. Τὴν πρώτη μέρα τοῦ πῆγανε, πεθαίνουν πενήντα ἀμέσως, τὴν ἄλλη μέρα τριάντα τὴν ἄλλη μέρα ἐξήντα. Ὁ νέος τρέχει ἀμέσως πίσου ἀπὸ τὸ δζαμί, βρίσκει τὴν γρχά καὶ τῆς λέγει θυμωμένος : «Ἐτσι κρατᾷς τὸν λόγο σου ; — Ἀχ! παιδάκι μου, τί νὰ σοῦ κάνω ; Ἐγὼ φύλαξα τὸν λόγο μου. Πῆρα δεκαπέντε τὴν πρώτη μέρα, εἴκοσι τὴν δεύτερη, καὶ εἰκοσιπέντε τὴν τρίτη μέρα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ τὸ φόβον σου !»

* * * Αὐτὸ μᾶς ἔρχεται ἐκ Λαυρίου.

Ὁ περίφημος Ἐπαμεινώνδας ὁ κῆρυξ εἶπεν εἰς τὸν ψάλλον τῆς ἐκκλησίας, ἐναθρονόμενος :

— Ἐγὼ ἔχω φωνὴν ποῦ τὴν κάνω ᾤ, τί θέλω.

— Αἶ τότε λοιπὸν, τοῦ λέγει ὁ ψάλλτης, κάνε τὴν πανταλόνι ποῦ δὲν ἔχεις.